

„In ti hočeš gledati Boga s temi očmi, katere ne morejo sterpeti niti svetlobe jedne same stvari božje?

Idi, moje dete, ter ne zažéli nikoli več nemogočih stvari. Boga stvarnika bodeš gledal še le v večnosti, ako se užé zdaj te velike sreče storiš vrednega.“

Tako je rekla mati.

F. Rup.

Cerkvica na gôri.

(Po Seidl u poslovenil Sv. P...ar.)

Stoji na gôri cerkev,
Stoji pozabljena;
Oddaljena od sveta,
Tak' blizu je nebá.

Na nje stopnicah, ktere
Pokriva mah zelén,
Počiva redko lovec
Od vihre pripoden.

Zvonovi zarjaveli
V zvoniku davno že
Visijo tiho; časih
Nevihla je majé.

Samôtnej cerkvi strele
Zanašajo samó,
Zbiraje si verhunce,
Ki jo obdajajo. —

Lehkó, da b'li so časi,
Ko mnogo pótnikov —
Pevaje svete pesni
Nosilo je daróv.

Al nij jih več na gôro
Do bele cerkvice,
Le plašni ptički svoje
Pojó tu pesnice. —

Minuli so ti časi,
Umolknil božji glas,
A dúh pobožni veje
Še v cerkvici ves čas.

In ko razpadla bode
Čez mnogo dolzih let,
Celó na razvalinah
Duh božji vél bo spet.

Zaraste tudi trava
Síp in peščena tlá,
Poreče vsaka bilka,
Da tù je cerkev b'la.

Jutrovski izreki.

Neumnikovo sereé je na jeziku, a modrijanov jezik je v serci.
Brême nosèč osel je mnogo več vreden nego li lev, ki ljudi žrè.
Tožbe so orožje slabemu.

Skopóst je največja nadloga bogatinova.

Kdor uči modrost, a sam je ne kaže v dejanji, podoben je kmetovalcu, ki orje njivo in je ne obseje.

Pri komur vladájo strastí um, tam je taka, kakor da gospodujó posli nad gospodarjem.

Izmérnost je drevó, čegar korenina je zadovoljnost, njega sad pa mir.
Národ brez pravic je mlin brez vodé.

Bogatin, ki nij radodaren, podoben je drevesu, ki nema sadú.

Siromak, ki nema poterpljenja, je kakor leščerba, v katerej nij olja.

Prijaznost velikašev, podložnikov sladke besede, spanje sovražnikovo in južno vrême po zimi — to so štiri stvari, katerim nikoli nij upati niti se za-
našati n' nje.

Starost nij del življenja.

Ako je tvoj nasprotnik v primeri s tabo samo mravlja; — smatraj ga ti za slona.

V. —ž—.